

Sygn. akt I PK 266/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Maciej Pacuda

Protokolant Ewa Wolna

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko Spółce Węglowej [...]

o zapłatę odszkodowania,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 lipca 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 15 maja 2014 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w J. zasądził od Spółki Węglowej [...] na rzecz K. S. kwotę 14.532,30 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za otrzymanie mniejszego pakietu akcji oraz zaniżonej w związku z tym dywidendy za 2011 r., a dalej idące powództwo oddalił jako wygórowane.

W sprawie tej ustalono, że powód zatrudniony był w Kopalni [...] od 3 marca 1970 r. do 16 lipca 1986 r., a następnie w Kopalni [...] w okresie od 7 sierpnia 1986 r. do 31 grudnia 1993 r. Stosunek pracy powoda ustał w wyniku porozumienia między zakładami. Powód, jako uprawniony pracownik w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.), złożył oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji zgodnie z art. 38 ust. 1 tej ustawy. Skarb Państwa dokonał zbycia pierwszych akcji w dniu 6 lipca 2011 r. Zgodnie z art. 36 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 29 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania tych akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. Nr 35, poz. 303 ze zm., dalej jako rozporządzenie wykonawcze) oraz podaną do wiadomości pracowników uchwałą nr 695/VII/11 Zarządu pozwanej Spółki z dnia 23 września 2011 r. w sprawie regulaminu podziału akcji serii „A”, powód ze względu na swój staż pracy powinien nieodpłatnie nabyć 297 akcji. Faktycznie przyznano mu tylko 96 akcji.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 4 stycznia 2012 r. powód złożył reklamację, wskazując na wadliwe określenie jego stażu pracy przez stronę pozwaną. Reklamacja nie została uwzględniona z uwagi na jej złożenie z przekroczeniem 14-dniowego terminu, który - stosowanie do § 9 rozporządzenia wykonawczego - upłynął w dniu 24 sierpnia 2011 r. Pozwana Spółka wskazała, że ogłoszenie o wywieszeniu listy zostało upublicznione w sposób wskazany w § 8 ust. 1 tego rozporządzenia, w ogłoszeniach podano, między innymi, szczegółową informację o miejscach wywieszenia list oraz terminach i sposobie składania reklamacji w przypadku wadliwie wskazanego na liście okresu zatrudnienia. Reklamacje były rozpoznawane przez komisję powołaną przez zarząd Spółki, co wyczerpało postępowanie reklamacyjne. W rezultacie rozpatrzenie reklamacji złożonej po terminie jest niemożliwe.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Powołując się na treść art. 2 pkt 5 i art. 38 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz § 7 ust. 2 i § 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że odpowiedzialność za utratę przez uprawnionego pracownika prawa do części akcji wskutek niewłaściwego wykonania obowiązków przez podmioty, do których należało przeprowadzenie procesu nieodpłatnego nabywania akcji, jest odpowiedzialnością kontraktową (art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Chodzi tu o taki związek przyczynowy, który zachodzi wtedy, gdy zależność między badanym zdarzeniem a szkodą odpowiada kryterium „normalności następstw” (teoria przyczynowości adekwatnej). Z kolei z art. 361 § 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania. W ocenie tego Sądu, istnieje związek przyczynowo-skutkowy między działaniem strony pozwanej, a utratą przez powoda prawa do nieodpłatnego nabycia części akcji. Pozwana Spółka w nienależyty sposób wypełniła bowiem ustawowe obowiązki związane z nieodpłatnym nabyciem akcji przez uprawnionego pracownika, wadliwie obliczając powodowi okres zatrudnienia uprawniający go do nabycia należnej liczby akcji. Powód spełniał łącznie obie przesłanki uprawniające do nieodpłatnego nabycia akcji, tj. był uprawnionym pracownikiem w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz złożył w terminie określonym w art. 38 ust. 1 tej ustawy oświadczenie o zamiarze ich nabycia. Przysługującego mu pełnego pakietu akcji nie otrzymał zaś wyłącznie z uwagi na błędne wyliczenie jego stażu pracy przez pozwaną Spółkę i nieuwzględnienie złożonej po terminie reklamacji. Sąd Rejonowy wskazał, że wynikająca z art. 38 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji utrata prawa do nieodpłatnego nabycia akcji odnosi się tylko do obowiązku złożenia pisemnego oświadczenia o zamiarze ich nabycia. Nie jest natomiast objęte takim skutkiem niezłożenie reklamacji w terminie przewidzianym w § 9 rozporządzenia wykonawczego. Obowiązek ten ma zatem wyłącznie charakter porządkowy, a przyjęcie jego normatywnego charakteru stałoby także w sprzeczności z zakresem delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia. Nietrzymanie terminu do złożenia reklamacji nie może więc prowadzić do pozbawienia uprawnionego pracownika prawa do nieodpłatnego nabycia akcji. Wniosek przeciwny prowadzić

by musiał do konkluzji, iż rozporządzenie wykonawcze wprowadza pozaustawową przesłankę bezwzględną uzyskania tego prawa. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji powołał się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2003 r., I PK 574/02 (LEX nr 122192), stwierdzając, że co prawda został on wyrażony na tle § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. Nr 33, poz. 200), zachowuje jednak aktualność również w sytuacji obowiązywania rozporządzenia wykonawczego z 2003 r. Sąd Rejonowy powołał się również na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2012 r., I PK 225/11 (LEX nr 1219496), w którym pośrednio przesądzono zasadę odpowiedzialności bez względu na brak skorzystania z procedury reklamacyjnej, wyrażając pogląd, że brak złożenia reklamacji przez uprawnionego pracownika nie powoduje wygaśnięcia jego roszczeń odszkodowawczych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, stawiany powodowi zarzut przyczynienia się do powstania szkody nie mógł zostać uwzględniony, gdyż po pierwsze - całkowita i wyłączna wina za wykonanie zobowiązania dotyczącego obliczenia stażu pracy powoda leżała po stronie pozwanej Spółki. Można jej bowiem przypisać cechy rażącego niedbalstwa, skoro nie uwzględniła okresu zatrudnienia powoda w obu Kopalniach w sytuacji, gdy były one jedynymi pracodawcami powoda do chwili ustania stosunku pracy ze Spółką. Powód mógł zatem zasadnie oczekiwać, że strona pozwana prawidłowo obliczyła jego staż pracy, a skorzystanie z postępowania reklamacyjnego było jedynie uprawnieniem a nie obowiązkiem pracownika, skoro prawodawca nie przewidział żadnych sankcji za niezłożenie reklamacji. Po drugie, nawet gdyby przyjąć ewentualną winę powoda, to porównując stopień tej winy ze stopniem winy strony pozwanej należało uznać zarzut przyczynienia się za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Jego uwzględnienie kreowałoby bowiem pozaustawową przesłankę w postaci obowiązku złożenia reklamacji w przypadku błędnego obliczenia stażu pracy, warunkującą otrzymanie akcji pracowniczych bądź istnienie roszczenia odszkodowawczego.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanej Spółki od powyższego wyroku, dzieląc ustalenia i argumentację Sądu pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy podkreślił, że powód nie otrzymał pełnego pakietu akcji wyłącznie z uwagi na nienależyte wypełnienie przez pozwaną Spółkę ustawowych obowiązków związanych z nieodpłatnym nabyciem akcji przez uprawnionego pracownika. W ocenie Sądu drugiej instancji, zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody nie może zostać uwzględniony.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 362 k.c., przez jego niezastosowanie, powodujące pominięcie uznania, że wskutek zaniechania terminowego złożenia przez powoda reklamacji w trybie określonym w § 7 ust. 1 i 2 oraz § 9 rozporządzenia wykonawczego powód przyczynił się do powstania szkody oraz jej rozmiaru; 2) § 9 tego rozporządzenia, przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że termin do złożenia przez pracownika reklamacji co do błędnie naliczonego stażu pracy miał jedynie charakter porządkowy, a jego uchybienie nie powodowało żadnych negatywnych skutków dla powoda, co sprowadza się do odmówienia przepisowi charakteru normatywnego, podczas gdy zgodnie z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, rozporządzenia stanowią źródła powszechnie obowiązującego prawa i mogą stanowić źródła praw i obowiązków; 3) art. 471 k.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie w zakresie, w jakim przypisano pozwanej Spółce odpowiedzialność za szkodę pomimo wystąpienia okoliczności - za które nie ponosi ona odpowiedzialności - w postaci braku złożenia przez powoda reklamacji w przepisany termin; 4) art. 472 w związku z art. 355 § 1 k.c., przez jego niezastosowanie powodujące brak odmowy przypisania pozwanej Spółce odpowiedzialności za szkodę, pomimo zachowania z jej strony należytej staranności, na którą wskazuje wypełnienie wszystkich obowiązków określonych w rozporządzeniu wykonawczym, a związanych ze sporządzeniem listy uprawnionych pracowników.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, lub o uchylenie także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów.

Reżim odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 i nast. k.c.) dotyczy niewykonania lub nienależytego wykonania wszelkich zobowiązań, a więc nie tylko tych wynikających z umowy (jak zdaje się uważać skarżący), ale także powstałych z mocy prawa. Z tego względu w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że z mocy przepisów dotyczących nieodpłatnego nabycia akcji powstaje między podmiotami, do których należało przeprowadzenie procesu nieodpłatnego zbywania akcji a uprawnionym pracownikiem (byłym pracownikiem) stosunek zobowiązaniowy. Niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków wynikających z tego zobowiązania rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c. (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 r., II PZP 4/09, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 153 oraz wyrok tego Sądu z dnia 24 czerwca 2013 r., II PK 344/12, LEX nr 135304 i szeroko powołane w nim wcześniejsze orzecznictwo).

Niewątpliwie przewidziany w § 7 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego obowiązek sporządzenia listy uprawnionych pracowników, obejmującej łączny okres zatrudnienia uprawniającego do nieodpłatnego nabycia określonego pakietu akcji obciążał pozwaną Spółkę. Skarżący prezentuje stanowisko, że nie można mu przypisać odpowiedzialności, skoro obowiązek ten wykonał, a powstała szkoda była wynikiem niezłożenia przez powoda w terminie reklamacji, o której mowa w § 9 rozporządzenia. Rzecz jednak w tym, że co prawda obowiązek sporządzenia listy uprawnionych pracowników został przez skarżącego wykonany, jednak wadliwie. Ocena realizacji przez pozwaną Spółkę obowiązku wynikającego z § 7 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego podlega ocenie w aspekcie zachowania przez nią należytej staranności (art. 355 § 1 w związku z art. 472 k.c. oraz § 13 *in fine*

rozporządzenia wykonawczego). Nienależyte wykonanie tego obowiązku wskutek wadliwego ustalenia okresu zatrudnienia powoda mimo posiadania - jak wynika z niekwestionowanych ustaleń - stosownej dokumentacji w tym zakresie, oznacza, że pozwana Spółka wykonała swoje zobowiązanie nieprawidłowo i to niezależnie od zachowania powoda polegającego na niezłożeniu reklamacji. Nie można w tej sytuacji podzielić stanowiska skarżącego, że nienależyte wykonanie zobowiązania było następstwem okoliczności leżącej po stronie powoda, za którą pozwana Spółka nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 *in fine* k.c.). Gdyby bowiem nie wadliwe i zawinione działanie Spółki, szkoda nie powstałaby. Skutku tego nie eliminuje niezłożenie przez powoda reklamacji, ponieważ taki obowiązek nie wynikał z powstałego z mocy prawa zobowiązania, tak na mocy przepisów ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, jak i rozporządzenia wykonawczego.

Niezasadny jest zarzut naruszenia § 9 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, upatrywanego przez skarżącego w przyjęciu przez Sąd drugiej instancji porządkowego a nie normatywnego charakteru tego przepisu, co doprowadziło do „kompletnego pozbawienia znaczenia instytucji reklamacji od błędnie naliczonego stażu pracy”.

Rozporządzenia są aktami normatywnymi wydanymi na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Muszą zatem zmierzać do wykonania ustawy, nie mogą być z nią sprzeczne ani wykraczać poza zakres delegacji ustawowej. Rozporządzenie wykonawcze z 2003 r. zostało wydane na podstawie delegacji z art. 36 ust. 5 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, upoważniającej ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa do określenia szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy i ustalenia liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników. Zakres delegacji ustawowej obejmuje więc uszczegółowienie przedmiotu uregulowanego w art. 36 ust. 4 ustawy oraz zasady i sposób postępowania w procesie zbywania akcji na rzecz uprawnionych pracowników (por. uzasadnienie powołanej wyżej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 r., II PZP 4/09). Z przepisów rozporządzenia wynika, że to spółka ustala okres zatrudnienia (§ 4 ust. 2 i § 7 ust. 2), a pracownik w postępowaniu reklamacyjnym może ustalenie to kwestionować (§

5 ust. 1 i § 9). Powołane przepisy mają zatem na celu wyłącznie realizację obowiązku spółki sporządzenia listy uprawnionych pracowników i ich ewentualnego skorygowania, gdyż bez ustalenia okresów zatrudnienia nie byłoby możliwe dokonanie podziału uprawnionych pracowników na grupy, w których następuje zbycie akcji przez Skarb Państwa (art. 36 ust. 4 ustawy oraz § 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego). W tym właśnie przejawia się „znaczenie instytucji reklamacji”, do którego odwołuje się skarżący.

Ustawa o komercjalizacji i prywatyzacji pod rygorem utraty przez pracownika prawa do nieodpłatnego nabycia akcji nakłada na niego wyłącznie obowiązek złożenia pisemnego oświadczenia o zamiarze nabycia akcji. Skoro takim rygorem nie zostało objęte niezłożenie przez pracownika reklamacji, to wskazany wyżej skutek nie może wynikać wyłącznie z przepisów rozporządzenia wykonawczego. Zresztą przeczy temu treść § 2 ust. 3 pkt 3 i 5 oraz § 8 rozporządzenia, nakładających na spółkę obowiązek informowania pracowników jedynie o skutkach niezłożenia w terminie oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji (art. 38 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji) oraz terminie wygaśnięcia prawa (art. 38 ust. 2 tej ustawy). W konsekwencji niedopełnienie przez pracownika przewidzianego w przepisach rozporządzenia wykonawczego fakultatywnego trybu reklamacji nie może wyrzucić skutku w postaci utraty przez niego prawa do nieodpłatnego nabycia akcji, prawa do żądania wydania akcji w ilości przysługującej mu z uwagi na okres zatrudnienia, a w wypadku gdy wydanie to stało się niemożliwe z uwagi na rozdysponowanie akcji - do żądania odszkodowania z tego tytułu. Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela argumentację Sądu Najwyższego zaprezentowaną w rozważanym zakresie w wyrokach z dnia 21 października 2003 r., I PK 574/02 (OSNP 2004 nr 19, poz. 333) oraz z dnia 2 grudnia 2010 r., II PK 118/10 (LEX nr 949025) na tle przepisów poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników. Takie też rozumienie § 9 rozporządzenia wykonawczego wynika w istocie z motywów zaskarżonego wyroku. Nadanie temu przepisowi przez Sąd drugiej instancji charakteru porządkowego oznaczało bowiem

tyle, że - w jego ocenie - niezachowanie przez pracownika trybu postępowania reklamacyjnego nie stanowiło uchybienia obowiązkowi o charakterze normatywnym, prowadzącego do utraty prawa do akcji w ilości przewyższającej ich liczbę wynikającą z zaliczenia pracownika do niewłaściwej grupy wskutek nieprawidłowego ustalenia przez spółkę łącznego okresu jego zatrudnienia.

Niezasadny jest wreszcie zarzut naruszenia art. 362 k.c., zgodnie z którym, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Regulacja ta stanowi wyjątek od zasady pełnego odszkodowania i swoją rolę realizuje wyłącznie wówczas, gdy zachowanie się poszkodowanego stanowi współprzyczynę powstania lub zwiększenia szkody. Przyczynienie się występuje, gdy występujące w konkretnej sprawie określone okoliczności faktyczne wskazują, że bez udziału poszkodowanego szkoda hipotetycznie nie powstałaby lub nie przybrałaby rozmiarów, które ostatecznie w rzeczywistości osiągnęła. Niesłuszne byłoby natomiast miarkowanie odszkodowania, gdyby szkoda przybrała rzeczywistą postać wskutek samego zachowania się sprawcy szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009 r., II PK 154/08, LEX nr 736722 i powołane w nim orzeczenia).

W ramach zarzutu obraży art. 362 k.c. skarżący kwestionuje ocenę Sądów obu instancji, że wyłączna wina w zaniżeniu liczby przyznanych powodowi akcji wskutek błędnego ustalenia jego okresu zatrudnienia leży po stronie pozwanej Spółki i wywodzi, że Sądy te pominęły, iż gdyby powód w terminie złożył reklamację, to zostałaby ona uwzględniona, co oznaczałoby przyznanie mu odpowiedniej liczby akcji, a tym samym nie powstałaby po jego stronie szkoda.

Zarzut ten nie jest zasadny już tylko dlatego, że - wbrew twierdzeniu skarżącego - Sądy obu instancji rozważały możliwość uwzględnienia przyczynienia się powoda do powstania szkody na skutek nieskorzystania przez niego z możliwości złożenia reklamacji. Dokonując oceny w tym zakresie Sąd pierwszej instancji, a za nim - dzieląc jego argumentację - Sąd odwoławczy uznał, że porównanie stopnia winy powoda (który miał uzasadnione podstawy oczekiwać, iż skarżący prawidłowo obliczy jego staż pracy, skoro - do chwili ustania stosunku

pracy ze Spółką - Kopalnie [...] były jego jedynymi zakładami pracy) ze stopniem winy pozwanej Spółki (która wykonała nałożony na nią obowiązek łącznego ustalenia okresu zatrudnienia powoda z rażącym niedbalstwem, skoro dysponowała dokumentacją pozwalającą na jego prawidłowe obliczenie), nie pozwala na uwzględnienie zarzutu przyczynienia się z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Ocena ta nie została w skardze kasacyjnej zakwestionowana.

Skarżący nie zauważa również, że § 9 rozporządzenia wykonawczego, w odróżnieniu od § 5 ust. 1 tego rozporządzenia, dotyczy wyłącznie możliwości złożenia reklamacji w przypadku wadliwego określenia okresu zatrudnienia w spółce. Stosownie do § 7 ust. 3 rozporządzenia, okres ten liczony jest od dnia komercjalizacji spółki do dnia zbycia przez Skarb Państwa pierwszych akcji na zasadach ogólnych. Dniem komercjalizacji jest pierwszy dzień miesiąca przypadającego po wpisaniu spółki do rejestru przedsiębiorców (art. 10 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji). Niewątpliwie za tak rozumiany okres zatrudnienia w spółce nie może być uznany nieuwzględniony przez skarżącego na liście uprawnionych pracowników okres zatrudnienia powoda w KWK [...] od 3 marca 1970 r. do 16 lipca 1986 r. W tej sytuacji niezłożenie przez powoda reklamacji, o której mowa w § 9 rozporządzenia wykonawczego, nie mogło przyczynić się do powstania po jego stronie szkody spowodowanej nienależytym wykonaniem przez pozwaną Spółkę obowiązku prawidłowego ustalenia łącznego okresu zatrudnienia wskazanego w § 7 ust. 2 tego rozporządzenia.

Z powyższy względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

